

Stefanita

Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

VI. Évfolyam, 1. szám

2014. augusztus

„BÁRMILYENEK LEGYENEK IS A KÖRÜLMÉNYEK...”

„...a lovagi erényekre támaszkodva törekszem az Úr akaratának alázatos betöltésére, Isten dicsőségének előmozdítására, a kereszténység védelmére!” Ígérjük mindnyáján, térden állva az Úr színe előtt, életre szóló elköteleződéssel a Szent Király által alapított ispotályos rend, s a III. Sándor pápa által ispotályos és katonai lovagrendként (cruciferi) elismert és Jeruzsálem eleste után Esztergom központtal, III. Orbán pápa által megerősített, majd pokoli támadás következtében öt évszázad után elhalványult, de 21 esztendeje örömtelien az eredeti Cruciferi lelkiségét, szellemiségét folytató, újjáéledő közösség tagjaiként.

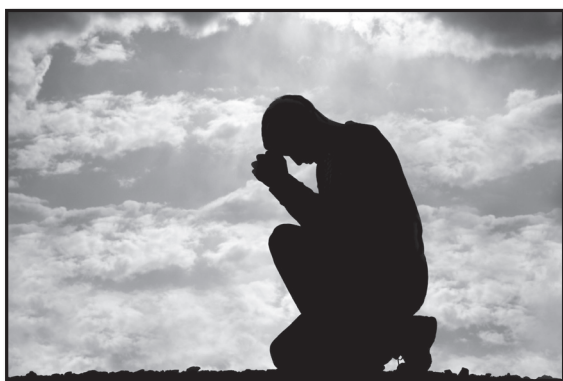
Az erények mértéke teszi teljessé a királyok koronáját, és a parancsok közt a tizedik.” Szent István, fiának írt Intelmei a mai napig, modernnek nevezett korunk körülményei között is érvényesek. Az Intelmek központi gondolata az erények gyakorlása: „Mindenek előtt a szeretet, a hit, a remény, továbbá a bölcsesség, a bátorság, a türelem, az igazságosság, a becsület, a szelídség, a jóindulat, az irgalmasság, a mértéktelenség és a szérménység” (Alapokmány) és természetesen az alázat, mely nélkülözhetetlen fegyver, bármely jó célért vívott harcban.

„A SZERETET SOHASEM SZÜNIK MEG.” (1. Kor. 13, 8). Mondja Szent Pál. „Marad ez a három, a hit, remény, szeretet, ezek közül a legnagyobb a szeretet.” (1. Kor. 13, 13.) Mindig, örökké, a teremtet világon kívül is megmarad. Megmarad a síron túl is, mikor a hit bizonyossággá változik, s a remény helyét elfoglalja a világosan megismert Isten elveszítetetlen közelsége.

Vagy, ahogy Blaise Pascal, a XVII. század kiemelkedő természettudós és teológusa írta: „Minden anyagi testből együttvéve nem lehetne kinyomni egy incifinici kis gondolatot: lehetetlen, mert a gondolat magasabb rendű. Minden anyagi testből és minden szellemből együtt nem lehetne kisajtolni a charitas (értsd: Isten szeretete) egy parányi kis rezdülését: lehetetlen, mert a charitas magasabbrendű, természetfeletti.” A máig érvényeset alkotó matematikus, fizikus gondolatai ezek, aki csodálatos megvilágosodása

után oly közel került a szeretet Istenéhez. Élete fényes példája annak, ha tiszta szívvel az igazságot keressük, hit és tudomány nem állnak ellentétben. Az észnek fel kell ismernie saját határait, és alázattal fejet kell hajtania a szeretet minden anyagi és szellemi törvényt uraló hatalma előtt.

Tudnunk kell, hogy a szeretet lényegének megértéséhez, megéléséhez nehéz út vezet. Sienai Szent Katalin Dialógusában olvassuk e szavakat (az Úr Jézus beszél): „Bizalmas szolgálaim között vannak olyanok, akik hűséggel, szolgálai rettegés nélkül szolgálnak. Nemcsak a büntetéstől való félelemből, hanem szeretetből ragaszkodnak hozzám. De azért ez a szeretet nem tökéletes, mert saját hasznukat, megnyugvásukat, örömeiket keresik bennem. Ugyanez a hibája felebaráti szeretetüknek is. S tudod, mi mutatja szeretetük tökéletlenségét? Mibelyt vigasztalásomnak híjjával vannak, a szeretet nem elég számukra, nem tartja magát többet. Lankad, s gyakran mindinkább kihűl, mikor megfosztom őket a vigasztalástól, küzdelmet és ellentmondást küldök útjukba, hogy gyakoroljam őket az erényben és kiragadjam őket tökéletlenségükből. Pedig én azért járok így el, hogy önismeretre tanítsam őket, hogy lássák, mennyire sem-

mik maguktól, s mennyire nem önmaguk erejéből bírnák a kegyelmet. A bajok célja, hogy hozzám vezessék őket, hogy engem ismerjenek el jótévőjüknek, s igaz alázattal ragaszkodjanak Hozzámm...”

„Ilyenkor, folytatja az Úr, mikor a lélek megismerte vétké súlyosságát s azt elhagyta, előbb a büntetéstől való félelmében zokog, majd felemelkedik irgalmasságomhoz, amelynél megnyugvást találhat. De még mindig tökéletlenségben leledzik, s hogy tökéletesítsem, visszavonulok tőle, nem a kegyelmet, hanem az érezhető vigasztalást illetőleg... Nem kegyelmemet vonom meg tőle, csak az a fölött érzett örömet... s így megtanítom rá, hogy engem keresen csak igazán... önzetlenül, élő hittel, magamagát megvetve.”

Az Úr adjon erőt, hogy az erények útján járjunk. Bármilyenek legyenek is a körülmények.

LECTORI SALUTEM

CHRISTUS VINCIT!

„Aki felmagasztalja magát, azt megalázzák, aki megalázza magát, azt felmagasztalják.” (Mt. 23, 12). Az alázat olyan erény, amely minden további jó tulajdonság alapját képezi. Táptalaj, amelyből Istennek tetsző gondolkodás és cselekedetek sarjadnak. Az alázat nem egyenlő a hamis alázatossággal, amikor büszkeségünket egy adott szituációban csupán álcázzuk ezzel az eszközzel. Az igaz és őszinte alázat nem jelent egyet önünk, személyiségünk feladásával, ugyanakkor gátat szab önmagunk értelmetlen és emiatt káros dicsőítésének. Segítségével tudjuk kordában tartani, leküzdödni egónkat és dölgyfünköt, amelyek - ha nem vagyunk éberek - könnyen tévútra vihetnek bennünket. Az alázat nyitottá és elfogadóvá tesz. Nekünk, lovagoknak, Krisztus katonáinak, a kereszténység örököinek örök életünkre szolgáló igazságot hagyott örökül az Intelmekben Szent István királyunk, aki szerint „semmi sem emel fel, csakis az alázat, semmi sem taszít le, csakis a gőg és a gyűlölet”. Szeretnünk és tisztelnünk kell egymást, elfogadva a másik esendőségét és gyengeségeit, ugyanakkor lebegjen szemünk előtt mindenkor: feltétlen hűséggel és engedelmességgel tartozunk Lovagrendünk vezetőinek és egyházi előljáróinknak, mint ahogy azt megfogadtuk az Úr színe előtt. Féltékenységek, irigységek, harag, lázító szándék álljon távol tőlünk, felettesséink pedig legyen érvényes Szent Lukács tanítása: „A legnagyobb legyen olyan, mintha a legkisebb volna, az előjáró pedig mintha szolga volna.” (Lk. 22, 26). Segítse közösségünket Szent Péter apostol, kinek iránymutatása egyúttal valamennyi hívő emberre érvényes kell legyen.

„Végül mindnyáján legyetek egyetértők, együttérzők, testvériesek, irgalmassok, alázatosak.” (1. Pét. 3, 8).

Kovács Norbert CSR

Winkler Márton CSR

II. János Pál és XXIII. János azt tanúsítják, hogy Krisztus Evangéliuma nem egyszerűen igaz, de itt és most az élet üzenete számunkra. Emberi valóságunk megváltottságának, Istenben ajándékozott végtelen távlatának a hirdetői ők, akik megmutatják nemcsak azt, milyen volt a XX. század, hanem azt is, milyen lehetett volna, s milyennek kell lennie az új korunknak.

A 2013-as Rio de Janerio-i Ifjúsági Világtalálkozó-ról hazatérőben, a repülőn tartott sajtókonferencián Ferenc pápa felvázolta, hogy két elődje milyen életszentség-modellt jelenít meg: „XXIII. János kicsit a 'falusi plébános' testésíti meg, a papot, aki szereti minden egyes hívőt, aki tud gondot viselni rájuk. (...) Egy szelíd, egy alázatos ember, de olyan is, aki gondoskodott a szegényekről. (...) És aztán a Zsinat: egy Isten hangjára figyelmes ember... (...) Egy ember, aki hagyta magát vezetni az Úr által. II. János Pál kapcsán úgy érzem, azt kell mondanom: 'az Egyház nagy misszionáriusa': egy misszionárius, aki elvitte minden-hová az Evangéliumot (...)

Érezte a tüzet, amely arra indította, hogy vigye el az Úr Szavát.”

E spontán szavak visszhangoztak 2014-ben, Irgalmasság Vasárnapján, amikor a Szent Péter téren Ferenc pápa szentté avatta két elődjét. XXIII. Jánost a Szentlélek iránti figyelmesség, a töle való tanulékonyosság szentjének nevezte, II. János Pált pedig a „család pápájának”. **Az isteni irgalmasság misztériuma mindkettejüket egybekapcsolja: „A XX. század papjai, püspökei és pápái voltak. Megismerték ennek a századnak a tragédiáit, de azok nem gyűrték le őket. Isten erősebb volt bennük; erősebb volt a Jézus Krisztusba, az ember Megváltójába és a történelem Urába vetett hitük; erősebb volt bennük Isten irgalmassága, amely megmutatkozik [Krisztusnak] ebben az öt sebhelyében...”. Mindkettejüknek „megvolt a bátorsága, hogy Jézus sebei-re nézzenek, megérintsék átszegett kezeit és átvért oldalát. Nem szégyenkeztek Krisztus teste miatt, nem botránkoztak meg benne, keresztyében...”.**

Ezek a gondolatok azokat a talán ki sem mondott, meg sem fogalmazott érzéseket öntik szavakba, amelyek ott élnek a szíveinkben e két pápa kapcsán, akiknek (legalábbis részben) kortársai

lehetünk. **Életszentségük ahhoz hasonló, amit a próféta jövendölt a Megváltóról: „Úgy nőtt fel előttünk, mint a hajtás, és mint a gyökér a szomjas földből” (Iz. 53, 2).**

Az üzenet szívében Isten áll, aki – minden neki tulajdonítható címet és fenséges jelzőt megelőzően – irgalmas. A Feltámadott és Tamás találkozása óta nyilvánvaló: Isten segítsége nem az, hogy megöli a gyilkost, hanem hogy vele hal az áldozattal. Nem az, hogy seregeivel leigazza a rosszat a világban, hanem velünk nyomorodik, szegényedik, szenved. A szép középkori himnusz parafrázisával így fogalmaz a közismert nagybíró népeken: „...az embereket várod, kiken vérről könnyről, betegéért betegül”. Ez Isten irgalmasságának diadala, az igazi erő, a szelíd és alázatos Jézus Evangéliuma, az irgalom kinyilatkoztatása.

Hogy a XX. század két kimagasló pápája pontosan ebbe a misztériumba vezetett be minket, elgondolkodtató. Mindketten öregségükben, betegségükben, emberi gyengeségükben és szenvedésükben váltak a Szentlélek tanítványává, az isteni Szó misszionáriusává. Az erősek és hatalmasak által kavart világ-viharban ők mutatták meg az igazi erőt, amely a gyöngességben győz.

Van mit tanulnunk nekünk, gyenge szívű és gyenge hitű keresztyéneknek, akik magunk is hajlamosak vagyunk az erőseket tisztelni, győzelemre, sikerre, elismerésre áhítozni, már itt a földön hatalommal érkező országot vizionálni.

XXIII. Jánosban és II. János Pálban feltárult az irgalmasság megváltó titka. „Mindketten tanítanak meg minket arra, hogy ne botránkozzunk meg Krisztus sebhelyein, hatoljunk be az isteni irgalmasság misztériumába, amely mindig remél, mindig megbocsát, mivel mindig szeret.” (Ferenc pápa)

Dr. Török Csaba

SANTO SUBITO!

Tisztelgés a szent pápák előtt

Lovagrendünk négyfős delegációval vett részt II. János Pál pápa és XXIII. János pápa szentté avatási ceremóniáján Rómában, a Szent Péter téren. Zarándoklatunk tisztelgés volt a pápák életútja és személye előtt, akiktől valamilyen életre szóló lelki ajándékokat kaptunk, ezért életcélunknak tekintettük, hogy mindenképpen részt vegyünk a szertartáson.

A hivatalos adatok szerint több mint száz állami delegáció volt jelen a szertartáson, amelyet, mintegy egymillió ember kísért figyelemmel a helyszínen, a televízió segítségével pedig mintegy egymillióan követték az eseményt.

Képviseltette magát az összes egyházi rend, beleértve a szerzetes- és lovagrendeket és számos ösi vallási közösségek képviselői is megjelentek,

akár hivatalos formában, akár civilként. Az időjárás szerencsére a kegyeibe fogadta az ünneplőket: 21 fokot mért a hőmérő, s bár felhős volt az ég, a kezdetben szitáló eső is elállt idővel.

A zarándokok rendkívül figyelemmel voltak, senki sem szemetelt, nem hangoskodott, türelmesen és áhítattal hallgatták végig az ünnepi szentmisét, amelyet Ferenc pápával együtt koncelebrált XVI. Benedek nyugalmazott pápa, körülbelül 150 bíboros és 1500 püspök, köztük Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek.

A szentmisén mintegy 6000 pap vett részt, akik az áldoztatásban is segédkeztek. A szertartás ünnepélyes hangulatát az is emelte, hogy az atyák több százezer szentképet osztottak ki távozásukor.

Lélekemelő érzés volt itt jelen lenni, imádkozni Lovagrendünkért, őseinkért, Magyar-

országért és minden magyar emberért, átélve egy olyan alkalmat, amelyről az ember igazán érzi, hogy pótolhatatlan, ilyen csak egyszer történhet az életben.

A keresztyénység két bástyája, II. János Pál és XXIII. János olyan irányt mutatott a jövő nemzedékei számára - hívó és laikus testvéreinknek egyaránt - ami alapjaiban reformálta meg az egész földkerekséget és erősítette az emberiség hitét. Akik megismerik e két szent életét és munkásságát, olyan erőt meríthetnek, amely életük rögzös útján fátylaként vezet majd őket az igaz cél, Isten kegyelmének megismerése felé, mindennapjaikat pedig boldogsággal övezi fel.

Demeter Vilmos CSR

A NAGYHÉT LELKISÉGE ÉS LITURGIÁJA

Ahogy a szentmise a krisztusi élet forrása és csúcspontja, úgy a húsvéti misztérium - azon belül is a Nagyhét - Jézus Krisztus üdvöt hozó engedelmességének, áldozatának és feltámasztásának kiemelt időszaka, az egyházi év szíve. Ezért Lovagrendünk életében is kiemelt ünnep.

A szent háromnap, vagyis Nagycsütörtök, Nagypéntek és Nagyszombat, majd Húsvét vasárnapja **egységes egészet alkot**, nem lehet teljes a húsvéti ünneplésünk, ha csak egyetlen napját emelnénk ki, és csak egyetlen nap vennénk részt a liturgián.

Az Úr szenvedésének és feltámasztásának szent háromnapja a Nagycsütörtök esti szentmisével kezdődik, középpontja a húsvéti virrasztás, befejezője húsvétvasárnap vesperása. Nagycsütörtök és Nagypéntek nem előkészület a húsvétra, hanem a húsvéti ünneplés szerves része. **Az egyház hivatalos liturgiája nemcsak a szentmise, az Eucharisztia ünneplése, hanem a zsolozsma, az imaórák liturgiája is.** Ezért jelzi az egyházi naptár, hogy a húsvéti szent háromnap húsvétvasárnap esti dicséretével, a vesperással ér véget.

Az ősegyházban Nagycsütörtök délelőttjén történt a nyilvános bűnösök visszafogadása. A vezeklők egész nagybőjtben a templomok előcsarnokaiban kérték a hívek imádságait. A vezeklőket a Miserere (50.) zsoltárt énekelve bevezették a templomba, s a déli szentmisében fogadták vissza és oldozták föl. Ekkor tartotta a püspök az olajszentelési misét is.

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyében most már hagyományosan a Szent István Bazilikában, mint társszékesegyházban történik az olajszentelési mise, ahol a püspök az egyházmegye papságával együtt celebrál.

A Nagycsütörtök esti szentmisével megkezdí az egyház a szent háromnapot. **A legteljesebb figyelmet fordítjuk azokra a titkokra, amelyeknek emlékeztet ebben a misében ünnepljük: az Eucharisztia és a papság megalapítása, valamint a testvéri szeretet parancsa a lábmosás szertartásában.** A tabernákulum a szentmise előtt teljesen üres. Az ünnepélyes esti misén a Glória hangjaira

megszólalnak a harangok, az oltárcsengők és az orgona, amelyek ettől kezdve a húsvéti vigília Glóriájáig nem csendülnek fel, a liturgia visszafogottságát kifejezve. A homília után lábmosás következhet. A hívek áldoztatásához szükséges ostyákat ezen a szentmisén konsekrálják, az áldozás általában két szín alatt történik. Mise után az Oltáriszentséget tabernákulumba zárják, majd az oltárfosztás következik Jézus elhurcolásának és megaláztatásának jeleként.

A nagycsütörtöki mise után a templomban a hívek éjféli után minden ünneplés

nincs szentmise, hiszen a keresztdőzot maga a konsekráció és **a feszület előtti hódolat maga az Úrfelmutatás.** A szertartás igeliturgiából, a Szent Kereszt előtti hódolatból és az áldozási szertartásból áll. A szertartás elején az oltár teljesen üres, a papság és a hívek némán leborulnak az oltár előtt, **az Istennek való feltétlen engedelmesség** kifejezéseként. Az igeliturgiában a Szent János evangéliuma szerinti szenvedéstörténetet, a passiót éneklük. A keresztleplezés és a hódolat után következik a szentáldozás. A szertartás végén kerül sor a Szentsír megnyitására, itt lovagrendünk hagyományosan díszőrséget is biztosít.

Nagyszombat a szent háromnap utolsó napja, amikor az Egyház az Úr sírjánál időzik, szenvedéséről és haláláról elmélkedik. Mise ezen a napon sincs. Az esetleg éjféli előtt végzett vigíliai mise már húsvéti mise. Az oltár pusztán áll, és csupán a haldoklóknak nyújtja az egyház a szentáldozást Útravalóként.

A legrégebbi hagyományok szerint a húsvéti vigília az Urért átvirrasztott éjszaka. Az éjszakai virrasztás emlékezés az Úr feltámasztásának éjszakájára. **A feltámasztás misztériumát a tűzszenelés és a húsvéti gyertya lángja fejezi ki.** A diakónus a húsvéti örömhír meghirdetésével a húsvéti titkot éneklí, beleágyazva az egész üdvörténetbe. Az olvasmányok és könyörgések az ószövetségi és újszövetségi eseményeket kötik össze. Keresztvizet áldanak meg, a keresztség szentségét szolgáltatók ki, miközben mi, hívek megújítjuk keresztségi fogadalmunkat, mert a beavatottságunk is húsvéti forrásnak, a feltámasztott Üdvözítőhöz kapcsolnak minket. Végül a húsvéti titok eucharisztikus ünneplése következik az áldozással, a titokban való részvétel legmélyebb pillanatával.

A vigília szentmise a feltámasztási körmenettel folytatódik, ebben Rendünk szintén aktívan vesz részt és szolgálatokat vállal, hiszen **a feltámasztott és élő, örökké velünk lévő Jézus nyomában járni, Őt kísérni, életünket Hozzá igazítani az a lelkiesség, amit Rendünk tagjai is elkötelezetten vállalnak.**

nélkül éjszakai szentségimádást tartanak az Oltáriszentség őrzési helyénél, minthogy az Úr szenvedése akkor már megkezdődött. **A nagycsütörtöki virrasztás az Olajfák hegyén imádkozó, a saját akaratát teljesen az Atya akaratába helyező Jézusra való emlékezés.**

Nagypéntek az Úr szenvedésére, keresztdőzotára való emlékezés, ezen a napon

ZARÁNDOKLAT A FEKETE MADONNÁHOZ

Katalóniában lélegzetelállító helyen található a Santa Maria de Montserrat bencés kolostor és templom. A hegyre való feljutás is maga a csoda, akár vasúton akár a szakadékokkal tarkított utakon, „kapaszkodunk” fel járművünkkel. Mint ha a mennybe mennénk, egyre feljebb a Teremtőhöz, a kegyelem forrásához. Hihetetlen magas sziklák közé érkezünk, amelyek úgy meredeznek az ég felé, mint a sípok, közöttük pedig eltörpülnek az épületek.

A templom gyönyörűségei mellett a fő célunk tiszteletünket tenni a montserrati fekete szűz és gyermeke kegyeszobornál, amelyet „La Morenta”-ként (A kis fekete) neveznek a helyiek. A legenda szerint Lukács apostol faragta a Szűzanyát és a fején koronát viselő gyermek Jézust ábrázoló kegyeszobrocskát, amelyet maga Szent Péter hozott a sziklák közé, Krisztus halála után mintegy 50 évvel. Feketeségét valószínűleg égési sérüléseknek köszönheti, mely nem meglepő, ismerve a szobor hányattatásait.

A csodás jelenség tiszteletére egy barcelonai főúr kis templomot állíttatott a lélegzetelállító és nehezen megközelíthető hegyen. A kolostor a XI. században létesült, míg a bazilika építése az 1500-as évek végéig tartott. Az épületeket a napóleoni háborúk idején lerombolták, a teljes felújítás kö-

rülbelül 40 éve fejeződött be. A kolostori adatok szerint ide járt Ignác is tanulni a szerzetes atyákhoz, mielőtt elhíresült volna Loyolai Szent Ignácként, jezsuita rendalapítóként.

E szent helyre a katalánok évszázadok óta nagy buzgalommal igyekeznek minél többször elzarándokolni és megérinteni az almát tartó kezét. A szobor ugyanis egy üveg mögött van, de a keze kilóg az üvegből, ami egy almát fog. Mondanom sem kell, az alma teljesen fényes. A hosszú, gyakran órákig is eltartó sorban állást a buzgó zarándokok fegyvelmeztelen, türelmesen viselik. A kolostori udvaron fogadalmi gyertyák ezrei égnek. A büszke katalánoknál jelentősége van a gyertya színének és elhelyezésének, aszerint, hogy mi célból gyújtjuk fogadalmi gyertyánkat.

Felemelő lelki élmény volt számomra e kegyhely erőit adó hatásainak belső átélése, megtapasztalása. **Tisztelgő látogatásomkor természetesen imádkoztam Rendünkért, kérve a „La Morentát” törekvéseink támogatására!**

Parlivsek Zsolt CSR

A TIZENÖTÖDIK STÁCIÓ

A tihanyi kálvária olyan zarándokhely, amelyet minden Istennel találkozni vágyó kereszténynek érdemes felkeresnie. Az apátság közvetlen szomszédságában található keresztút festői szépségű környezetben helyezkedik el, csendje „szinte megszólít”, hívogat, elmélyülésre készítet. Az emberfia magába száll, a lélek kinyílik, s figyeli, mit üzen a Úr.

A kálváriát a IV. Károly Tihanyi Országos Emlékbizottság kezdeményezésére és szervezésében az utolsó magyar király tiszteletére és emlékére, a Tihany község tulajdonában lévő Attila dombon emelték, s 1927-ben szentelték fel. A keresztúttal a trianoni döntés nyomán megcsonkított Magyarország tragikus sorsát is szimbolizálni kívánták: építéskor az önálló vagy összevont vármegyék egy-egy stáció felállítását vállalták, amelyre címerüket is rávésték.

A tizennégy stációt, a három feszületet, a bronz korpuszokat - melyeket Siklódý Lőrinc szobrászmester készített - valamint az oszlopos teraszt 1960-ban egy tanácsi határozat értelmében barbár módon lerombolták. Csúpán évtizedekkel később, 1992-ben

helyezték el az újjáépítendő kálvária alapkövét, a munkálatok pedig 1998-ban kezdődtek meg. A Kálvárián most visszaállított szobrok Hernádi Zsolt bronzöntő fémszobor-műves és Varga Zoltán restaurátor munkái, amelyek az eredeti alkotások pontos másolatai. A kereszték mögötti kis kápolnában Boldog IV. Károly ereklyéit helyezték el.

A keresztút a hegytetőre vezet. **Ahogy az ember egyre feljebb jut, úgy szakad ki a profán világból, s érkezik átszellemülten egy szakrális közegbe. A tizennégy stáció szinte kösziklaként emelkedik ki a hegyoldalból, arra készítve a zarándo-**

kot: torpanjon meg, érezze át Krisztus urunk szenvedését és próbálja megérteni azt. A keresztút elején még oly aprónak tűnik a három korpusz a keresztén: Jézus és a két lator alakja, melyek lépésről lépésre lesznek egyre hatalmasabbak. Láthatjuk, amint a baloldali lator fájdalmi közepette megtagadja az Isten fiát, elfordul Tőle, dacosan nézve a távolba, míg a jobboldali kérésre fordul Hozzá, s szinte hallhatóan üzeni, „Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban!” (Lk. 23, 42.) **Jézus Krisztus hallja a könyörgést, szentséges szíve még a halál előtti pillanatban sem haraggal**

teli. Erről tanúskodik, hogy fejét szeliden a bűnbánó felé fordítja s kinyilvánítja irgalmát: „Bizony mondom neked: még ma velem leszel a paradicsomban.” (Lk. 23, 43.) Ahogy a Szent Kereszt alá érkezünk egy felismerés kerít hatalmába: a tizenötödik stáció misztériuma. **A tizenötödik stáció ugyanis nem más, mint maga a győzedelmes Isten, aki vállalva a szenvedést meghalt értünk, akit megölték, de nem fogott rajta a halál, aki dicsőségesen feltámadt, hogy örömhírt hozzon az emberiségnek. Consummatum est. Et resurrexit! Alleluja!**

Winkler Márton CSR

A NŐK SZEREPE ÉS HELYZETE AZ EGYHÁZBAN

Tavasszal két olyan ünnepnap is volt, ami a nőket helyezte középpontba. Nevezetesen: a Nőnap és az Anyák napja, amiknek mai rohanó világunk - „a hátrányos megkülönböztetést elkerülendő” - gyorsan meg is találta az ellentétpárját, a Férfinapot és az Apák napját. Ennek kapcsán gondolkodtam el azon, hogyan is áll az évezredek múlta visszatekintő, az állandóság értékeit képviselő Egyház a nemek közti különbséghez.

A Teremtés könyvében azt olvashatjuk, hogy „Isten megteremtette az embert, saját képmásának (...) férfinak és nőnek teremtette őket.” (Ter. 1, 27). Tehát a férfi és a nő EGYÜTT Isten képmása, egyenrangú felek. Ha mégis van közöttük valami különbség, akkor az csak egy, igen lényeges dolog lehet, ami viszont éppen, hogy a férfiak elé helyezi a nőket, és ez nem más, mint az, hogy csak ők, a nők tudnak gyereket szülni, azaz életet adni. A család alapját is a nők hordozzák magukban, ezért kívánt Jézus megfoganni és nőtől, a Szűzanyától megszületni, ezzel is megáldva és megszentelve az anyaságot és az édesanyákat, akikről – Mária és János által – még a kereszthen haldokolva is gondoskodott: „Asszony, íme, a te Fiad”; „Íme a te anyád!” (Jn. 19, 26-27).

Mivel a teremtett világ szimmetrikus, így az egyház is a szimmetriára törekszik, éppen ez az oka annak, hogy áldozó, illetve szerepük csak férfiak lehetnek.

Történelmünkben is jelentős szerepet kaptak a nők és ebben összefüggésben talán a legtöbbünknek a várvédő egri nők jutnak eszünkbe. Ez, bár valószínűséggel csak egy legenda - mivel az egri ostromot megelőző török támadásokból tanultva, Dobó István kiűrtette a várból a civil lakosságot, így nők sem voltak ott jelen - azonban van ennek a kornak még egy nevezetes nőalakja: Rozgonyi Istvánné Szentgyörgyi Cecília, akit egyes források Rozgonyi Cicelle néven is emlegetnek. Rozgonyi Cicelle – Arany János balladája alapján – egy olyan stefanita admirális volt, aki az egész dunai flotta fellett rendelkezett, így tehetette meg azt, hogy Galambóc várának ostrománál kiszabadította a törökök fogságába esett férjét.

Mi stefaniták, már a kezdetektől fogva egyházi intézmény vagyunk. Így elődünk, **Rozgonyi Cicelle**, nemcsak a férjét szabadította ki, hanem azt is **bebizonyította és igazolta az utókornak, hogy az egyház soha nem volt kirekesztő a nőkkel szemben, mindig is tisztelte és megbecsülte őket**, sőt ha egy nő volt éppen a legrátermettebb, akkor egy olyan nemes és fontos feladatot, tisztséget is rábíztak, mint amilyen az övé is volt.

Varga Balázs Imre CSR

A KÖZÖS ÚTON

A váci Nagyboldogasszony-székesegyházban 2014. július 12-én került megtartásra az esküvőnk, melyen a Szent István Lovagrend delegációja is részt vett. Annak érdekében, hogy a tisztelt olvasó megértse, hogyan éltük át a szertartás szentségét, röviden bemutatjuk az előzményeket.

Közel hat évvel ezelőtt ismerkedtünk meg egymással. Egy faluban laktunk, pár háznyira egymástól, mégis alig tudtunk a másik létezéséről. Egy napon a buszról leszállva köszöntünk egymásnak, majd pár héttel később elkezdtünk beszélgetni. **Felismertük egymásban a jót**, és fél éven belül elkezdődött az udvarlás hosszú útja. 2012. március 11-én tartottuk meg az eljegyzési ünnepséget, melynek keretében Moys Gábor atya egy rövid szertartással szentesítette meg szándékunkat. Ekkor már tudtuk, hogy előbb-utóbb házastársak leszünk.

A házasságkötés szerintünk nem csak a templomban, abban az egy órában történt. **Egy folyamatonak tekintjük, melynek**

csupán a megkoronázása volt az eskütétel. E folyamat első lépése a jegyesoktatás volt. Hulitka Róbert atya foglalkozott velünk, a foglalkozásokon olyan témákat érintettünk és olyan feladatokat oldottunk meg, amik sokat segítettek abban, hogy **még jobban megismerhessük a másikat és felkészülhessünk a házasságra**.

Az egyéb szervezni valókra nem kívánunk kitérni, mert azok csak a földi ünneplésnek voltak a részei. Az egyházi eseménysorban a **következő fontosabb lépés a szentgyónás** volt. Pénteken, az esküvő

előtti napon, az esti mise előtt elvégeztük a gyónást, mely nem a megszokott módon zajlott. A gyónató pap tanácsokkal és intelmekkel látott el bennünket, hogy azokat megfogadjuk és segítse életünket az előttünk álló közös úton.

A szertartás előtt mindketten nagyon izgultunk. Egymással csak a templomban találkoztunk, így nem tudtuk megnyugtatni a másikat, s ez még inkább fokozta a bennünk felgyülemlett feszültséget.

Nagyon örültünk, hogy a Lovagrend velünk együtt élte át ezt a pillanatot, jó érzés volt tudni, hogy tartozhatunk valahová.

Külön boldogsággal töltötte be szívünk, hogy a család régi jó barátja, Palánki Ferenc egri segédpüspök úr celebrálta le életünk egyik nagy eseményét. Miután ismét együtt voltunk, megnyugvással tett el a lelkiünk és immár összpontosítani tudtunk a szertartásra, megadva a tiszteletet eme örök életre szóló eseménynek. Az eskütételkor szintén megnyugtató volt, hogy a tanúk a testvéreink voltak, akikre szintén számíthatunk közös életünk folyamán.

Templfi M. Szilárd CSR és
Szlovák Nikolett CSR

A STEFANITA SZERETETSZOLGÁLAT HÍREI

Szeretetszolgálatunk kávéfőzőt, kenyérpírt, porszívót, mikrohullámú sütőt és két darab televíziót adományozott egy budapesti, rossz anyagi körülmények között élő családnak összesen 417.733 forint értékben. Átvállaltuk egy Budapesten élő rokkantnyugdíjas rádiójának 2500 forintos javítási költségeit. Alapítványunk két hétig nyaraltatott három Kisbácson élő kislányt, átvállalva a gyermekek utazási és szállásköltségeit (300.000 Ft), további ötnek

pedig biciklit vásárolt összesen 100.000 forint értékben. A kazincbarcikai rászorulóknak ruháneműt, edényeket, illetve tartós élelmiszert adományoztunk 200.000 forint értékben. Dr. Petrekovich-Perjés András CSR és kedves felesége, Horányi Ágnes CSR rendtársaink felajánlásából egy 250.000 forint értékű harangot adományoztunk a felvidéki Péder községnek.

Nagy Magdolna CSR

SEGÍTSEN, HOGY SEGÍTHESSÜNK!

Kérjük támogassa Ön is a Stefanita Szeretetszolgálat munkáját. Felajánlásait az alábbi címre küldheti:

Stefanita Szeretetszolgálat Alapítvány

Levelezési cím: 1054. Budapest, Bank u. 1.

Számlaszám:

Pátria Takarékszövetkezet 65100149-11369754

Adószám: 18115453-1-41

IBAN szám: HU75651001491136975400000000

Hálasan köszönjük a segítséget!

MAGNIFICAT ANIMA MEA DOMINUM

„Magasztalja lelkem az Urat.” (Lk. 1, 46).

Lovagrendünket megtisztelő öröm érte a Szent István-bazilikában, amikor 2014. június 15-én, Szentháromság vasárnapján, a tíz órakor kezdődő nagymisén, rendtársunk Szabó Géza protonotárius kanonok, érdemesült plébános, a Szent István Lovagrend egyházügyi követe gyémántmiséjén részt vehettünk.

Szabó Géza atya, 1931. május 30-án született Budapesten és 1954. június 20-án szentelte pappá Dr. Hamvas Endre püspök Esztergomban. Egy nehéz időszak kezdetén indult papi életútja, olyan korzakban, amikor nem nézték jó szemmel az egyház tevékenységét. Kitartása, szelídsege, alázata és töretlen elkötelezettsége meghozta gyümölcsét, amikor 1982-ben Dr. Lékai László bíboros Úr kinevezte a Budapest Szentistvánváros – Szent István Bazilika plébánosává.

Különös megbízatás volt ez, hiszen két megtisztelő feladat is társult hozzá. Az első a bazilika teljes, külső-belső felújítása, restaurálása, a második az államalapító Szent István király és az épségben maradt Szent Jobb tiszteletének elmélyítése. Géza atya 80 éves ünnepi szentmiséjén mondott homíliájában hálátelt szívvel mondott köszönetet a Mindenhatóknak, hogy a kapott feladatokat becsülettel, örömmel és megelégedettséggel teljesítette, de megköszönte az Őt körülvevő munkatársaknak is, hogy mindvégig segítették szolgálatát és a híveknek, akik türelemmel viselték a felújítás minden ügyes-bajos dolgát.

Géza atya 1982 és 2008 között, 26 éven át volt a Szent István-bazilika plébánosa és a Szent Jobb öre. Kinevezésekor komoly felelősségnek érezte az ereklje őrzését és gondozását. Mindent megtett, hogy az

ereklje méltó szerepet töltsön be, és az iránta érzett megbecsülés a teljes magyar nemzet büszkesége legyen.

Géza atya közel 30 éves bazilikai munkásságához nem csak a bazilika felújítása fűződik. Ő volt az, aki a magyar államtól 2001. augusztus 16-án ünnepélyes keretek között a Magyar Katolikus Egyház tulajdonába vehette át a Budapesti Szent István-bazilikát, ami addig soha nem volt az Egyház tulajdona. Ezen az alkalmon részt

vett Paskai László bíboros, prímás, esztergombudapesti érsek, hálából azért, mert az átadáson túl a magyar állam vállalta a megkezdett felújítás anyagi fedezetének további biztosítását, illetve azt is, hogy külön keretet biztosít az éves költségvetésben a nagy múltú főszékesegyház fenntartására. Mindezt okiratba foglalták. (1851-ben Budapest Székesfőváros Tanácsa, mint építtető úgy rendelkezett, hogy a templom a magyar állam tulajdona, kezelője a főváros, használója pedig „a katolikus egyház latin szertartása” legyen.)

A 2014. június 15-én megtartott gyémántmisén Snell György protonotárius kanonok, címzetes apát, a Szent Jobb öre, és Horváth Zoltán a Terézvárosi Avilai Nagy Szent Teréz-plébánia plébánosa (itt tölti nyugalmazott éveit Géza atya) – koncelebrált. A misén a bazilika egyházközsége nevében Dr. Szabó Zoltán, az egyházközség világi elnöke köszöntötte az ünnepeltet.

Géza atya szellemi frissessége kiemelkedő volt, hiszen a latin nyelvű misét végigmondta, noha a misekönyv nem előtte volt. A szentmise végén a bazilika kórusa elénekelt a Géza atya által is igen kedvelt „Alta Trinita Beata” című motettát, mely még ünnepibbé és meghittebbé tette a 60 éves papi szolgálatért való hálaadást. A szertartást követően a Mária teremben a tiszteletére tartott összejövetelen visszaemlékezéseivel, érdekes történeteivel teremtett vidám hangulatot a vele együtt ünnepelőknek.

Kérjük imáinkban a Gondviselő áldását Lovagrendünk papja, szeretett rendtársunk, Géza atya további életére. *Auxilium Christianorum, ora pro nobis!*

Székelly Péter Csaba CSR és Dr. Illés Tamás

A SZENT IDŐ KERESÉSE

Szubjektív gondolatok tavaszi lelkigyakorlatunkról

Február utolsó napja és március első napjai idén újra a lelki meg erősödést hozta Rendünk tagjai számára. Érden a Ciszterci Nővérek Regina Mundi Apátságában ismét kiváló otthonra leltünk. Menedék helyre, ahol „kiszakdhattunk a hétköznapi idő szövetéből” és kicsit jobban az örökkévalóra koncentrállhattunk. Ezúton is hálás köszönetünk a sororoknak és a Mindenható áldását kérjük törekvéseikre, a „Sanctitate et fortitudine! – azaz, Szentséggel és bátorsággal! jelmondat gyakorlati megvalósításához.

Meghívott lelkiezetőnk, a jezsuita Vértessaljai László atya kiváló szellemi és lelki csemegékkel ajándékozott meg bennünket prédikációiban és előadásaiban. Beszélt nekünk a szerzetesrendről, Loyolai Szent Ignációl, az ignáci lelkigyakorlat jellemzőiről, saját hitvallásáról, az időről, életünk sarokpontjairól. Mindezeket megfűszerezte építészeti-művészettörténeti érdekességekkel, irodalmi idézetekkel, részletekkel, Gyököcssy Endrétől, Sík Sándoron át Nyíró József. Kiváló arányérzékkel merített személyes élettapasztalataiból, megélt Istenélményeiből mindvégig követhető, mély tartalmú tanításokkal gazdagodhattunk.

Ferenc pápánk egyházképéről lendületes, szemléletes, elgondolkodtató összegzést kaptunk, melyet a Szent- atya eddigi munkásságából vezetett le előadónk, aki jezsuitaként Rómát és a Vatikánt alaposan ismerő, kiváló kommunikátorként bőséges tudást gyűjtött egybe.

László atya érdekes információkat osztott meg velünk a szentignáci lelkiség alapművéről, amelyben a szerzetesrend alapítója az imádsággal és a lelki léttel kapcsolatos tapasztalatait írja le. A „**Lelki- gyakorlatok**” egy olyan teljesen személyes út, amely során az ember segítséget kap ahhoz, hogy megszabaduljon mindattól, ami akadályozza az Isten felé közeledését. A tisztulás útján az ember felfedezi, miképpen alakíthatja életét, hogy minél jobban szolgálhassa Isten szeretetét. E gyakorlatok folyamán növekszik az ember érzékenysége Isten iránt. A hangsúly a szemlélődő nyugalmon, a csenden, a meditáción, a személyes kíséresen van, amelyek segítenek az önmagunkra találásban és az Isten felé fordulásban.

Ehhez a gondolathoz kapcsolódott László atya időről szóló elmélkedése, amely különösen megragadott. Néhány gondolatot idézek előadásából: „Az élet művészete a kettős idő szöttezésének készítése. Ha jól szöjünk egybe a személyest az örökkévalóval, nem égünk ki. Az idő nem önmagában gyógyít, hanem az itteni földi időbe beléöltött isteni

idő gyógyít. Ha tudunk bánni az idővel, és megállunk egy napi ígére, ha időnként, „adja Isten” rendszeresen együtt vacsorázik a család, az már kegyelmi erőforrás. Vasárnaponként nemcsak a templom az Isten terepe, hanem a szentmisék utáni beszélgetések, a találkozások, sőt a közös ebéd is. A jezsuitáknál ez a vasárnapi déli mise utáni agapé, mi úgy hívjuk rekreáció. Ilyenkor nem tervezünk, csak együtt vagyunk és beszélgetünk. Az ilyen felszabadulás ma már csak az öreg parasztemberek és a szerzetesközösségek, valamint az idő megállítására képes felelős emberek kiváltsága. Olyan világban élünk, hogy nem alszunk eleget, és feláldozzuk a pihenés rekreatív, Istennek adott jellegét. Ugyanakkor óriási pénzeket, energiákat fordítunk arra, hogy megnöveljük az életünk hosszát. Mire jó ez? Mikor jó ez? Miért akarunk többet élni? **Ennek csak akkor van értelme, ha méltón, Istennek tetszően akarjuk megélni földi időnket.**” (...) „A mai kor elvette a szent időt, adtak helyette szabad szombatot, már szinte szabad péntek is van. Ebből lett a hétvége, a weekend, amivel a legtöbb ember nem tud jól élni. Az apostolok napja a vasárnap, az Úr napja még a hét első napja volt. Mára lemaradt, most utolsónak nevezzük!” (...) „Modern életünkben rengeteg lehetőségünk van például a középkor emberéhez viszonyítva, mégis hihetetlenül elszegényedtünk. Idővel az időben egyre szegényebbek lettünk. A mai lelki betegségek egyik döntő forrása az idővesztés. A vallási hagyományok elosztják az időt a tevékenység és az örökkévalóság közt, és így egy szép, „hagyományos” rendet teremtenek, amit közösségek élnek meg. (...) **Minél inkább hazaviszi egy keresztény a csoportjából az ottani lelkiületet és templomot csinál a házából, annál jobban használja fel kapott idejét.**” (...) „Isten már odaadta magát, nekem is oda kell adnom magam. **Akkor tudom befogadni az odaadott Istent, ha megpróbálok rendszeresen megállni. Aki hosszabb távon, stabilan kitart amellett az öt perc mellett, amiben felolvassa az ígét például a családjának, az az örökkévalóságot biztosítja, már itt és most.**”

Pavlicsek Zsolt CSR

AVATÁS A LOVAGKIRÁLY ÜNNEPÉN

ASzent László napi avatás kapcsán szeretettel köszöntjük Rendünkben Ignát Kármén, Ágopcsa Rozália Anna, Szlovák Nikolett, Zsigmond Dénes és Tempfli M. Szilárd várományosainkat. Egyúttal gratulálunk Szanyi Zsuzsannának, Drága Gyulának, Horváth Editnek, Meleg Attilának és Majoros Tibornak tagi fogadalmátelük alkalmából.

Christus vincit!

Nagysütörtök volt. Egyszerre izgatott lettem. Nem értettem, hogy miért. Haza kell mennem - gondoltam. Édesanyám - villant át az agyamon. - Talán vele van valami baj... Gyorsan összeraktam a gyermekek katonjait, mert éppen az V. B osztály szűrővizsgálatait írtam. Meggyorsítottam lépéseimet és szívdobogva beléptem az ajtón.

Mártika te vagy az? - kérdezte Édesanyám. - Én vagyok. - De jó, hogy jössz, vér van alattam. Odamentem az ágyához, megöleltem és benéztem a paplan alá. Valóban sötét színű vér volt a lepedőn. Felhívtam a Bátyámat, elmondtam neki. Felvittük a klinikára.

Azonnan fogadtak. Megnézték, megvizsgálták, majd halkán közölték velünk: nincs mit tenni. - De miért? Nem lehetne vért adni? - kérdeztem. - Haldoklik...

Hazavittük, megöleltem, megcsókoltam. Kérdeztem: tetszik ebédelni? - Ennék egy kis levest. Megettettem. Teljesen nyugodt voltam és Ő is. Telefonáltam a nővéremnek. Eljött. Meglátogatta. Aztán eljött a Sógornőm, Katica a középső unokája, majd a legnagyobb unokája és a dédunokáját is elhozták. Még a katoná unokájával is beszélt telefonon.

Aztán itt voltak az én gyerekeim, a legkisebb unokái, akiket imádásig szerettem. **Búcsúzkodott. Annyi természetességgel tette. Teljesen tiszta volt a gondolkozása.**

Nagypéntek lett. Délután pontosan három órakor hallottam egy koppanást a Fiam szobája felől. Benéztem, senki sem volt ott. Talán még-

A SZENT

is... A Jézus szobor hevert a földön. Megszakadt az Oltáron a függöny...

- Anyuka, tetszik akarni, hogy elhívjam a papot, a szent kenetet adja fel?... - Hívd el. Másodszor vette fel. Először öt évvel ezelőtt, amikor is utána csodálatos módon azonnal meggyógyult, pedig haldoklott.

Eljött Nagyszombat, Húsvétvasárnap. Együtt voltunk szeretetben. Jó volt. Teltek a napok csendben. Az én drága két Gyermekeim csak azt látta, hogy szomorú vagyok.

Húsvétvasárnap Árpiek vacsorára hívtak bennünket és a Bátyámékat. Árpi feljött, még beállítottunk egy infúziót Édesanyámnak. Dénes a Gyermekeinkkel és a Bátyámékkal elment vacsorázni. **Én Vele maradtam.**

Szólt Édesanyám: - Mártika húzd ki az infúziót, mert nagyon fáraszt. Kihúztam. **Szerettem volna órákat húzni még az életét, de az volt a fontos,**

amit ő akart. Nagyon szerettem Édesanyámat. Mondtam neki. - Anyuka, akarom, hogy tudja: A legjobb Édesanya a világon! - TE is a legjobb gyermekem voltál, soha sem okoztál fájdalmat nekem - válaszolta. - Tessék eljönni, sokszor, legalább ünnepeken. - Mindig veled maradok.

Megjöttek a vacsoráról: a Férjem, a Gyermekeim, a Bátyámék. Árpiek. Csendben érkeztek, mennyi tapintat. Bátyám maradni akart éjszákára. Mondtam neki, te csak menj, **én Vele maradtam**, holnap dolgoznod kell. Búcsúzkodtak és elmentek.

Egy keveset még fent voltunk, majd Anyuka kérésére én is lefeküdtem. Éjszaka hallottam, hogy kiált: - Mártika... Mártika... rosszul vagyok, nagyon rosszul vagyok... Egyet sóhajtott és kilehelte a lelkét.

Elment... Csak átment az ajtón. Tudta, hogy várni fogják. Húsvétvasárnapról hét-főre virradó éjszaka... Feltámadott.

Nagyon szép és gazdag lány volt, úgy ment el, hogy semmije sem maradt. Mindenét elvették, ami maradt szétszortotta. **Élete másokért való élet.** Kinyitottam a szekrényét. Üres volt. Egy télikabát a fogason. - **Vidd el Karácsonykor a templomba, add oda egy szegény embernek! Az utolsó feladat, amit adott.**

Három pap temette. Az Esperes úr azt mondta: „Nem csak az a Szent, akit azzá avatnak, ő szent volt.”

Mindenki szerette. Hetvenöt koszorú fektetett a sírjára.

Konrád Márta CSR

VERS

LELKEM CSENDJE

A szemlélődés parafrázisa

Szelíden rám parancsolt csended
Nem nehéz teher nekem.
Érzem és érteni is vélem:
kizárni múltat s jövőt
a jelen dicsőítésére
időlegesen - lehet.

Földre tottyadt fenyők és tuják
hívós társaságában...
Átmeneti kapcsolatukat
az örök anyafölddel
még végtelen szimbiózisiként
priméren demonstrálják.

Amott kontrasztként a halódó,
rügytelen, száradó fa,
reménytelen csúcsa az égbe
kapaszkodik, odatart
Késérő léte vigasztalan,
illúziója nincsen.

Napfürdőzve sugaraidban,
ajándék puha pázsit
finom, gondozott fűszálait
tapodni alig merem...
Melege csábít és megkísért
cipőm le mégsem vetem...

Távolba meredő tekintet:
istenadta érdi táj!
Lágy dombjain szememet mohón,
sóváran legeltetem.
Elér a pillanat öröme:
örökfagyasztani óh,
instant ajándékként de vágynám!

A jelen csodálandó!
Tapasztalható és megfogható,
ám soha vissza nem hozható!
Tőrekvésem legyen:
újra és újra képes legyek
átélni, mi Hozzá közelebb visz,
Megragadni a jelent,
ami a bölcsnek mindent jelent.

Mantrám, imám immár:
„közelebb, közelebb
még közelebb Hozzád,
belül kényszerít,
feszít és emélyít:
színes ingem is
fehérre cserélem
mindjárt, mindjárt”.

Pavlicsek Zsolt CSR

HOL VAGY?

Hol vagy Isten?
Most, mikor itt kellene lenned,
hogy tedd, amit tenned kellene.
Tudom, Te jobban tudod
nekünk mi a jó,
s hogy a Te akarod
mint a jól megácsolt hajó
révbe visz.
Mindenkit,
ki Benned hisz.

Köböl Zoltán CSR

Stefanita Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

ISSN 2060-9906

VI. évfolyam, 1. szám. Alapítás éve: 2009. A kiadásért felel: Dr. Ferencz Csaba CSR, a Szent István Lovagrend Nagymestere. Szerkeszti és kiadja: Szent István Lovagrend. Honlap: <http://stefanitalovagrend.communio.hu> E-mail: stefanitalovagrend@freestart.hu Felelős szerkesztő: Winkler Márton CSR. Nyomdai előkészítés: Bacsó Tamás. Nyomdai munkák: O Pont Bt. Ügyvezető: Győri Énok. A Szent István Lovagrend címe: H-1014 Budapest, I. Úri u. 49. Telefon: +36-1-355-27-76. Bankszámlaszám: Sberbank Magyarország Zrt. 14100000-34297249-01000005